

Avannossa

Joka syksy käytiin poikien kanssa jo parin pakkasyön jälkeen ritkuttelemassa Likolammella. Kun jää oli tarpeeksi vahvaa, luistelimme lammen rantaan auraamallamme kentällä hyvin ahkerasti.

Kerran putosin Karikosken saunarannan avantoon. Sen verran oli syvää, etteivät jalkani ylettyneet pohjaan. Yritin ponnistella ylös, mutta jään reuna oli liukas, enkä saanut kunnon otetta. Kaverit säikähtivät eivätkä osanneet tehdä mitään. Naapurin Arvo alkoi itkeä ja juoksi luistimet jalassa kotiinsa päin. Joku alkoi huutaa apua.

Olin jo ihan kohmeessa, kun naapurin Terttu keksi ajaa potkurin avannon reunalle. Sain siitä otteen ja kaverien avustuksella selvisin jäälle. Kotiin oli matkaa ehkä sata metrejä. Oli kova pakkanen ja vaatteet jäätyivät tönköiksi. Ylämäkeä en enää päässyt omin voimin ylös, vaan kaaduin monta kertaa hankeen.

Sitten isä tuli juosten vastaan ja kantoi minut sisään. Uunin edessä sulateltiin vaatteet ja sain kuivaa päälle.

Risto Häyrynen